

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **D. A.,** zastoupen Mgr. Robertem Sedláčkem, advokátem se sídlem v Brně, Jaselská 206/27, 602 00, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem v Brně, Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2011, č. j. 57 A 2/2011 - 28,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2011, č. j. 57 A 2/2011 - 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností žalovaný (dále jen „stěžovatel“) navrhuje zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2010, č. j. JMK 125878/2010 a rozhodnutí Městského úřadu Rosice, odbor vnitřní správy ze dne 30. 6. 2010, č. j. MR-S 3862/10-OVS/12 pro nezákonnost.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá jednak zmatečnost řízení spočívající v chybějících podmínkách řízení, když krajský soud rozhodl i o zrušení výroku rozhodnutí, který se týkal jiného účastníka, který žalobu nepodal a proti němuž žaloba žalobce nesměřovala.

Druhou vadu rozsudku krajského soudu spatřuje stěžovatel v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů pro závěr soudu o tom, že skutek není přesně a časově definován. S tímto neodůvodněným závěrem soudu stěžovatel nesouhlasí, neboť dle jeho názoru je výrok napadeného rozhodnutí žalovaného dostatečně přesný a určitý a specifikace času spáchání přestupku splňuje požadavky na výrok rozhodnutí kladené dikcí ustanovení § 77 zákona o přestupcích.

Pochybení soudu stěžovatel shledává i v nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti odůvodnění rozhodnutí, neboť krajský soud, který zrušil napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí mu předcházející, z důvodu absence řádné identifikace skutku, v odůvodnění rozsudku naopak uvádí, že tak tomu bylo „z důvodu absence existence vady řádné identifikace skutku“ a k tomu navíc krajský soud uvádí, že žaloba není důvodná.

Z výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti se ztotožňuje s posouzením otázky absence identifikace skutku, tak jak učinil krajský soud, a navrhuje kasační stížnost žalovaného zamítnout.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejprve se musel Nejvyšší správní soud zabývat důvodem kasační stížnosti spočívajícím v údajné zmatečnosti řízení před soudem, protože tento důvod obsahoval námitky týkající se podmínek řízení před krajským soudem.

Základní podmínkou řízení před soudem ve správním soudnictví je existence návrhu nebo žaloby; v případě soudního přezkumu zákonnosti správního rozhodnutí je to existence žaloby proti tomuto rozhodnutí směřující [ustanovení § 4 odst. 1 písm. a), ustanovení § 5, ustanovení 32 s. ř. s.].

Dle soudního řádu správního je aktivně legitimován k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu každý, kdo tvrdí, že byl rozhodnutím, které považuje za nezákonné, zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Pojem rozhodnutí je vymezen pro řízení o žalobě v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., podle něhož se jedná o úkon správního orgánu [viz ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce.

Podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba obsahovat mimo jiné i označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, neboť žalobce není aktivně legitimován napadat výroky rozhodnutí, které se ho netýkají a které zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti osoby od žalobce odlišné. Stejně tak soud nemůže výroky týkající se osoby od žalobce odlišné ve svém rozhodnutí zrušit. Je nutno vycházet z povinnosti každého střežit svá práva, a domáhat se tak např. zrušení nepříznivého správního rozhodnutí, nelze přihlédnout ani k existenci obdoby zásady *beneficium cohaesionis* (dobrodiní záležející v souvislosti), neboť se nejedná o výroky, které by spolu souvisely, či byly jinak vzájemně podmíněné. Rozsudkem krajského soudu tak nemohly být zrušeny výroky rozhodnutí, které se netýkaly žalobce, ale pouze druhého účastníka. Nejvyšší

správní soud proto spatřuje v rozsudku krajského soudu zmatečnost řízení spočívající v chybějících podmínkách řízení, když krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí i v částech, které žalobcem být napadeny nemohly, neboť k tomu nebyl aktivně legitimován.

Nejvyšší správní soud navíc odkazuje na usnesení svého rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 109, kde se mimo jiné uvádí: *„Krajský soud totiž „podle okolností může" zrušit i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a má tedy možnost uvážit, zda v konkrétním případě není vhodnější zrušit nejenom rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, ale také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jak je však patrno z dikce ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s., svěřuje na rozdíl od ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., které vymezuje důvody pro zrušení rozhodnutí žalobou přímo napadeného, posouzení důvodů pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do volné úvahy krajského soudu. Jak však Nejvyšší správní soud zdůraznil v citované věci, v případě, kdy krajský soud svoji úvahu svěřenou mu ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s. provede, dojde k pozitivnímu závěru, že jsou dány okolnosti též pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a k jeho zrušení také ve výroku svého rozsudku přistoupí, je nezbytné, aby soud tento výrok náležitě odůvodnil*." Odůvodnění, proč krajský soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí v napadeném rozsudku chybí.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, již tato vada sama o sobě je důvodem pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

Obiter dictum, nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí lze shledat i v závěrech soudu stran absence přesného vymezení skutku. Krajský soud pouze ocitoval usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 34/2006 - 73, že *„výrok rozhodnutí musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečnosti, jichž je potřeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným"*, a bez dalšího shledal, že vzhledem k rámcovému charakteru časového určení doby spáchání skutku nelze toto považovat za přesné vymezení skutku. Důvody, pro které má krajský soud za to, proč správním orgánem vymezené časové období „blíže nezjištěné době měsíce března 2010" umožňuje, aby byl předmětný skutek zaměněn s některým jiným, přitom lze najisto postavit závěr, že skutek nebyl přesně a nezaměnitelným způsobem vymezen, odůvodnění rozsudku neobsahuje. Takové posouzení je však vždy zapotřebí učinit, protože stejné časové vymezení jednou bude podmínku nezaměnitelnosti splňovat, podruhé tak být nemusí, a je proto nutné tuto rozvahu učinit a v každém jednotlivém případě ve všech souvislostech posoudit.

S odkazem na výše uvedené Nejvyšší správní soud v posuzované věci shledal rozhodnutí krajského soudu zmatečným. Krajský soud zrušil a i ty části rozhodnutí správních orgánů, přitom k žalobě proti nim nebyl žalobce aktivně legitimován. Rozhodnutí krajského soudu je rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění rozhodnutí, když krajský soud nedostatečně odůvodnil svůj závěr o nepřesnosti časového vymezení skutku. Rozsudek krajského soudu proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. listopadu 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu